

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af  
Citation: POUL SCHJÆRFF , 1926-29, s. 418. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:  
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529612136672/facsimile.pdf> (tilgået 16. maj 2021)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

hvis han kom sig noget, kunde blive ført hjem til mine Eicndomme i Sydpolen, for der i Stilhed at pleies. Paa denne Dag talte Casimir ikke saameget, han syntes bedre at finde sig i sin Skiebne, og tilstod ogsaa, at Smerterne vare formindskede.

Da jeg forlod ham, bad han mig igien at hilse Adalbert, dette lovede jeg og gik min Vej.

Hvorledes jeg for Resten var til Mode, hverken kan eller vil jeg beskrive, thi jeg har elsket faa Mennesker meer, end Casimir, jeg har baaret ham paa mine Arme, da han var lille, jeg har leget med ham, da han blev større, han har siddet paa mine Knæe, jeg har først lært ham at føre Sværd og at ramme den flyvende Falk i Luften, og nu —. Dette er altsaa Følgen af Starostens Færd, og af alle hans og hans Venners Konstgreb; naar jeg tænker paa disse Statsmænd, da synes de mig at ligne et Slags Liggehøner, der udruge Æg, som de troe deres egne, men som Diævelen egentlig har lagt dem i Reden.

Ja i Sandhed, blandt os Gamle findes endnu meget bedærvet Blod, derfor vil neppe Nogen af os see det forjettede Land.

Farvel, jeg iler til Wolhynien, for at lege Tærninger om Død og Liv.

Deres hengivne  
Czernim.

Efterskrift: Nu fik jeg Bud, den arme Dreng er alt der, hvor Gaaderne løses. Da Opvarteren var borte, krøb han, rimeligviis med stor Anstrengelse og Smerte, hen og greb en ladt Pistol, og skiød sig lige ind i Hiertet. Endnu engang, Farvel! Fidelio skal aldrig skilles fra mig.«

Under Læsningen af dette Brev forekom det Bonaventura, som om han hørte de tunge Skridt af

418

Giengieldelsens Gudinde, der, hvor langsomt hun gaaer, dog aldrig forfeiler sit Maal. Efter nogen Betænkning blev han imidlertid enig med sig selv om, at dette Brev skulde blive en Hemmelighed for Adalbert, hvis Kræfter det, efter Bonaventuras Mening, nødvendig maatte adsplitte og nedslaae paa en Tid, da man snarere burde sammentrænge og styrke dem.

#### TRE OG TYVENDE CAPITEL.

##### *Lykke og Ulykke række hinanden Haand.*

Mod Enden af Marts rykkede Hæren igjen i Marken. I den første Træfning var Adalbert ikke med, i Slaget ved Dembe derimod fulgte han Scarzynski, da denne overfaldt det russiske Fodfolk, men i det efterfølgende Angreb af det fiendtlige Rytteri modtog han et Skud i Knæet, medens hans Hest i samme Øieblik blev rammet af et Landsestik, saa den stejlede og kastede ham til Jorden. Kort efter galopperede en Række af Heste henover ham, dog uden at tilføie ham nogen Skade. Imidlertid havde han faaet et stærkt Slag i Siden, og kunde aldeles ikke reise sig op; kort efter tabte han endog Bevidstheden.

I denne bevidstløse Tilstand blev han med flere Saarede bragt til Warschau. Her blev han ved Leonstines Omsorg optaget og pleiet i det Huus, hvori hun selv tidligere havde funden Tilflugt. Da han vaagnede, laae han paa Sygeleiet og befandt sig meget ma.

»Hvor er jeg?« raabte han, »have vi seiret eller ei?« —

»Vi have vundet en glimrende Seier,« sagde ved